

сребрѣй се рѣката далекъ изъ полето,
тъмнѣй се задъ нея замисленъ лѣса.

Чучулиги леко вдигатъ се на воля;
гласътъ имъ трепери, вълшебна кѣнти,
катъ че нелетѣли въ висини отколя
и за прѣвъ пжтъ стигатъ въ модри висоти.

V.

Тургуликъ гугука самотенъ изъ клони;
а нѣгдѣ прикриго чува се отвѣтъ —
и спуща се маменъ по гласа да гони
гугутка невѣрна на даденъ обѣтъ .

Прикацва, огледва наоколъ сърдито;
а тя притаена въ гѣстия листакъ
едва си поема и тихо, прикрито
задиря го нѣжно — изгугуква пакъ.

VI.

Надъ поля омара трепери сѣнливо;
подъ сѣнкитѣ тукъ-тамъ пладнуватъ стада;
прѣживятъ лѣнливо; овчари грижливо
прѣприщятъ рѣката; газятъ по брода.

Ту крѣскатъ, ту тичатъ палаво въ водата
зърнали, че плува нѣкоя мрѣна ...
А песови стари, стража, на стадата,
размѣнятъ прозѣвки чакъ до хладина.

VII.

Надъ поля омара трепери сѣнливо;
друмъ бѣлналъ се вие нѣкждѣ безкрай;
вихрушка далече се вдига игриво,
на бѣлъ друмъ възпира и дълго играй.